

Wychowanie do szczęścia w profilaktyce społecznej

Wydaje się, iż współczesny człowiek cierpi na deficyt szczęścia. Często poszukuje go w miejscach, gdzie zwyczajnie nie można go znaleźć, posługując się przy tym narzędziami, które nie mogą być skuteczne w tego rodzaju „pracy”. Obserwując wysiłki kilku pokoleń dochodzi się do przekonania, że szczęście postrzegane jest przez wiele osób, jako coś pozostającego ciągle „na zewnątrz” człowieka. Konsekwencją tego stanu rzeczy, jest, zatem, próba poszukiwania szczęścia w świecie rzeczy, świecie ludzi, w zdobywaniu szeroko pojętych dóbr materialnych, czy sukcesie zawodowym. Te, choć z pewnością ważne, składowe ludzkiego życia nie są przestrzenią, w której człowiek może odnaleźć „pełnię szczęścia”, czy choćby doświadczać trwale stanu szczęścia. Tymczasem okazuje się, że poczucie szczęścia, jest jedną z podstawowych wartości i potrzeb człowieka. Szczęście w tym kontekście ujmowane jest w perspektywie nie tylko indywidualnej, ale też społecznej. Szczęście jest niejako przekazywane wraz ze „skrytem międzypokoleniowym”, który może człowiek wdrożyć w życie albo go „wrzucić do kąta” i o nim zapomnieć. Parafrazując słowa Iwony Majewskiej – Opiełki, można powiedzieć, iż tylko szczęśliwi rodzice mogą wychować szczęśliwe dzieci. Idąc nieco dalej, należy stwierdzić, że tylko szczęśliwi ludzie mogą tworzyć szczęśliwe związki z innymi ludźmi. I konsekwentnie, idąc dalej tą drogą myślenia, stwierdzamy, iż tylko szczęśliwi ludzie mogą nauczyć innych, jak szczęśliwie żyć. W dzisiejszych czasach, obserwując wiele rodzin i środowisk, dostrzega się głęboki kryzys poczucie szczęścia. Stąd rodzą się problemy wielu patologii społecznych, w tym również uzależnień chemicznych, czy behawioralnych. W pełni szczęśliwy człowiek nie ma natomiast potrzeby sięgać po narkotyki, nadużywać alkoholu, eksperymentować z dopalaczami. Szczęśliwy człowiek nie ma potrzeby krzywdzić drugiego człowieka. Szczęśliwy człowiek nie rani również samego siebie poprzez wchodzenie na drogę uzależnienia. Szczęście osobiste buduje szczęśliwy świat, wolny od przemocy, uzależnień, manipulacji i demoralizacji. Podczas wielu warsztatów z obszaru *Pedagogiki szczęścia*, w ramach profilaktyki społecznej, prowadzonych przez Autora, poszukuje się źródeł i filarów szczęścia osobistego. Jako *pedagodzy szczęścia*, spróbujemy wskazać fundamenty szczęścia, naszkicować plan indywidualnego, integralnego rozwoju człowieka, ku pełni życia i poczucia szczęścia „bez powodu”. Wychowanie ludzi szczęśliwych, odpowiedzialnych za swoje życie, budujących autentyczne więzi z innymi ludźmi, jest podstawowym wyzwaniem współczesnej pedagogiki i profilaktyki społecznej. W dobie kryzysu relacji społecznych, zagrożenia izolacją i chorobami cywilizacyjnymi, pedagogika społeczna i profilaktyka społeczna wskazuje metody zbudowania własnego *Domu Szczęścia*. Szczęście choć różnie definiowane, ale zawsze pozwalające żyć pełnią, każdego dnia, smakując życie i rozkoszując się pięknem świata. *Pozwalam sobie celebrować każdą chwilę dnia, przyjmując ją z wdzięcznością. Spotkania z ludźmi traktuję jako wydarzenie – jedyne, niepowtarzalne, świąteczne, codzienne, robocze, bezcenne – ono już nigdy się nie powtórzy w tym parametrze czasu i przestrzeni. Chcę przeżyć je z godnością, radością i z przekonaniem, że warto być przyzwoitym.*

Literatura polecana:

Baptist de Pape, *Siła serca*, PWN, Warszawa 2015.

Braden G., *Boska matryca*, Białystok 2007.

Brzeziński M., *Glaskologia*, Instytut Kreowania Skuteczności, Warszawa 2013.

Eldredge J., *Dzikię serce – tęsknoty męskiej duszy*, W drodze, Poznań 2003.

Eldredge J., *Pełnia serca*, W drodze, Poznań 2005.

Grzesiak M., *Pewność siebie*, Helion, Gliwice 2021.

Simoff M., *Sekret szczęścia*, Helion, Gliwice 2020.

Tatarkiewicz W., *O szczęściu*, PWN, Warszawa 1962.